

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΝΣΕΛΜΟ ΤΑΡΜΠΙ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ

Ελαφρώ σαν σελίδα, άπροσπτη σαν πνεύμα που ξεγεται στον κόσμο των ζωντανών για να ιδη φίλο αγαπημένο, ή ώραία άγνωστη έπροβαλε έξαρνα ανάμεσα σε δυό ίτιες και στάθηκε δορία, άζίνητη, σαν τό άγαλμα, μπροστά στο όποιον καθότανε ο νέος ποιητής και ζωγράφος Τζερόνιμο Άλντεξί. Μόλις την είδε ο νέος σηκώθηκε ξαφρισμένος και με καρδιά που χτυπούσε άπ' την συγκίνηση άπλωσε προς αυτήν τά χέρια του σαν να ήθελε να εκφράση έτσι τά αισθήματα της χαράς, της εδύχιας και του έρωτος που του πλημμύριζαν τά στήθη. Άφωτος και έκστατικός εκτόπιζε την αιθέρια αυτή γυναίκα χωρίς να βρίζη την δύναμη να της μιλήση. Ποώτη ή άγνωστη έλυσε τή σιωπή και με φωνή γλυκεία, τρεμάμενη και άναποτάσιτη σαν την φωνή της άρπας όταν την κρούει χέρι δειλό, ειπε :

«Τζερόνιμο, αυτό που κάμνω πρέπει να σας άποδειξη, ότι ή ψυχές μας συνεννοήθηκαν... και κάτι παραπάνω βάλισα, ότι ή καρδιά μου παραδίδεται, προσφέρεται παντοτεινά στη δική σου! Άλλά κανείς δεν πρέπει να μάθη τόν έρωτά μας, γιατί άν τόν μάθη, κινδυνεύουμε να χαθούμε και οι δυό, άκούσε; και οι δύο».

Και βλέποντας την ταραχή του νέου στηρίχτηκε και αυτή στο άγαλμα και έσπευσε να προσθήσει :

«Άκούστε με χωρίς να με διακόψετε ή στιγμές μας εινε πολύτιμες!... Τζερόνιμο σας γνωρίζω! σας γνωρίζω άπ' τή μέρα που συναντηθήκαμε κάτω άπ' τά πλατάνια, άπ' την ήμερα όπου του κάκου προσπαθήσατε ν' άκούλουθήσατε τά ίγνη μου... Ξέρω τους στίχους σας, είδα τις εικόνες σας, ξέρω τόν έρωτα που σας ενέπνευσα! Ο έρωας αυτός που τόσον καιρό τόν λαχταρούσα, που ήταν τό μοναδικό όνειρό μου, που δεν έλιπα ποτέ να πραγματοποιηθή, άπ' την στιγμή που σας είδα ένοιωσα ότι θά πραγματοποιηθεί και για μένα επί τέλους χωρίς σε σας! Και τότε άρχισα έγω να σας άκολουθώ» ζήτησα όλες τις πληροφορίες που μπορούσα να ζητήσω για σας, έρευνησα κρυφά, μελέτησα όλη τή ζωή σας. Μα κάτι όμως μου έλειπε μου έλειπε ή άπόδειξη, ότι με αγαπάτε, άπόδειξη δύσκολη που άπεφάσισα όμως ως τόσο να σας την ζητήσω!... Τζερόνιμο θέλω να βεβαιωθώ άν με αγαπάτε και να γιατί βρίζομαι την ώρα αυτή μπροστά σας!»

Εισώπησε ο Τζερόνιμο άνατριχιάσε όλος άκούοντας τά γλυκά και τόσο σοβαρά έκεινα λόγια ή καρδιά του χτυπούσε άπό ένα άνειπωτο αίσθημα, άπό μία άπερίγραπτη συγκίνηση. «Άπόδειξη!...» φώναξε και όλη ή ψυχή του ύπληξε μέσα στην αναφώνησή του αυτή. Η φωνή του εξέφραζε την πίστη, την έμπιστοσύνη του, την τελεία παράδοσή του στον έρωτα που έγέμιζε τά στήθη του, την θυσία όλόκληρου του έαυτού του.

«Άπόδειξη!... Ω, και μήπως δεν εινε δική σας όλη μου ή ζωή;»

— Σας πιστεύω, επανέλωσε ή άγνωστη καθώς σηκώθηκε αφήνοντας θέση γι' αυτόν κοντά της, επάνω στο μαριόλινο κάθισμα όπου είχε καταπέσει, σας πιστεύω, ως τόσο όμως πρέπει να ζητήσω να μου όρκισθήτε. Πείτε μου, νοιώθετε τή δύναμη να ύποταχθήτε δικώς όρους, στο νόμο που θά επιβάλω στον έρωτά σας;

Τελειώνοντας τις λέξεις αυτές τοί έδωσε τρέμοντας τό χέρι της. Ο Τζερόνιμο τό άρπάξε, κόλλησε επάνω τά φλογερά του χείλη, και τρέμοντας αυτός άκόμη περισσότερο, ψιθύρισε: «Α! πείτε μου, τι ζητείτε!»

— Σας είπα ότι ο έρωτας αυτός μπορεί να μας καταστρέψη και τους δυό Τζερόνιμο! Θα μάς καταστήψη άν δεν σκεπαστή με βαφύτατο μυστήριο. Πρέπει να τόν κρύψουμε κι' άπ' αυτό άκόμη τό φως της ήμερας κι' άπ' αυτόν άκόμη τόν άέρα που άναπνέουμε. Ορκισθήτε μου λοιπόν σ' ότι, ιερότερο έχετε ότι θ' άρκεσθήτε στην άγάτη μου, και δεν θά δελήσετε ποτέ να με γνωρίσετε, να με ιδήτε, να συναντηθήτε μαζί μου, έκτός μόνον όταν δελήσω έγω, όρκισθήτε μου ότι δεν θά ρωτήσετε κανέναν ούτε και γι' αυτό τό όνομά μου άκόμη!

— Ούτε και για τόνονιά σας; διέκοψε ο Τζερόνιμο με φωνή που έτρεμε. Μα τί μυστήριο λοιπόν εινε αυτό, πείτε μου, τί μπορείτε να φοβάτε άπό μένα;

— Τίποτε άπό σας, αλλά για σας τά πάντα Τζερόνιμο! Τύχη τρομερή κυβερνώ τή ζωή μου και άπειλές όσους ζούνε τριγύρω μου. Μόνον ένας έρωτας όπως τόν όνειρεύτηκα, μπορούσε να ρίξη κά-

ποιο φως, κάποια χαρά στις μονότονες μέρες μου. Κάποτε άνέτειλε για μένα ο έρωας αυτός, αλλά έσβυσε, άλλοιμονο, πολύ γρήγορα! Σήμερα ανατέλλει και πάλιν. Και να φοβόμαι ότι κι' αυτόν θά τόν χάσω, φοβόμαι ότι και αυτός θά περσή σαν όπτασία, σαν γίμιαρα! Φύγετε λοιπόν, Τζερόνιμο, χάρητε! Ασημονήσατε για πάντα την συνομιλία μας αυτήν, τό μέρος αυτό, την άπαίσια αυτή ώρα!»

Τελειώνοντας τις λέξεις αυτές θέλησε να σηκωθή και να φύγη άλλ' ο Τζερόνιμο την εκράτησε και γονατίζοντας μπρος στα πόδια της :

— «Όχι! όχι! έφώναξε ίκετευτικά» δεν εινε δυνατόν, δεν μπορείτε να φύγετε! ή ζωή μου εινε δική σας, εινε δεμένη στον ήχο της φωνής σας! Όποια και άν είστε, όποιοδήποτε μυστήριο και άν σας σκεπάζη, δέχομαι τό νόμο που μου επιβάλλετε, ύποκύπτω έντελώς, άνεπιούλακα και για πάντα!

Τρέμοντας άπ' τή συγκίνηση, μίμη μπορώντας να σταθή στα πόδια της, ή άγνωστη ξανάπεσε στο μαριόλινο, και γέροντας χαριτωμένα στον Τζερόνιμο, τόν γονατισμένο έμπρος στα πόδια της, ψιθύρισε ευτυχισμένη :

— «Τό ήξερα, Θεέ μου! *Όχι, όχι, δεν γέλασθηκα!»

Άκούοντας την άγαπημένη φωνή ο Τζερόνιμο σήκωσε τά μάτια του. Ο πέπλος που σκέπαζε τό μέτωπο της σελίδας είχε ξεφύγει άπ' την χροσή καρφίτσα που τόν κρατούσε και κινώτιζε επάνω στους άλαβαστρινους όρους της, άφ' νοντας να φαίνεται την άκτινοβόλο καλλονή του όχρωτό εκείνου άπό τό πάθος, την άβεβαιοτητα και τόν φόβο μετώπου της. Ένα δάκρυ έτρεμε στις μακρές μαύρες βλεφαρίδες της άγνωστης, δάκρυ που είνανε σαν στάλα δροσιάς σε πέταλα ρόδου.

— Ναι, όρκίζομαι σ' ότι θέλετε, έπιθύρισε ο νέος τρελλός άπ' άγάτη. «Ω! φτάνει να με αγαλάς, φτάνει να είσαι δική μου τι μ' ένδιωφέρουν τά μυστήριά σου και τ' όνομά σου; θά πώ ότι ένας άγγελος κατέβηκε για μένα άπ' τόν ούρανό! Και τόνομα που θά σου δώσω, άγαπημένη μου, σ' όρκίζομαι ότι κανένα άλλο όνομα έκτός άπό τό δικό μου δεν θά τό προσφέρω ποτέ!»

***

Είχε περάσει άρκετός καιρός όπου οι δυο φίλοι έγενονταν την μεγαλύτερη ευτυχία, όταν άφνης μία μέρα άκουσε ο Τζερόνιμο την άγαπημένη του να του λέγη:

— Πρέπει να γυρίσω στη Φλωρεντία» πρέπει ν' αφήσω τό Πραντολινο (*) για λίγες εβδομάδες. Μην άπομακρυνθής άπό τά μοναχικά αυτά μέρη όπου συναντώμαστε και περιμένε την επιστροφή μου. *Ω, πές μου, αγαπημένο μου, μου υπόσχεσαι, μου όρκίζεσαι ότι θά ύπακούσης σ' αυτό που σου είπα;

— Και σό, άνήγησε ο νέος, νοιώθοντας κάποιο φόβο που δεν μπορούσε να καταπνίξη, και σό μου όρκίζεσαι ότι θά επιστρέψης και θά επιστρέψης γλήγορα;

Η άγνωστη σιάπωσε μία στιγμή παραδομένη σ' ένα βαθύ ρεμβασμό, μαζεύοντας λές όλες τις δυνάμεις της για να ξεστομίση εκείνο που ήθελε να πη.

Αίφνης ύπώνοντας τό χέρι της που έτρεμε, φώναξε: άκουσε! άκουσε!.. μα δεν μπόρεσε να προχωρήσει και ή φωνή έσβυσε στα χείλια της.

Τή στιγμή εκείνη πίσω άπ' τους τοίχους και τά δέντρα που έκρυβαν τους δυό νέους ένας άπροσπτος κρότος άκούστηκε* όλόκληρη ή πεδιάδα άντήχησε άπό κύλισμα όβριμάτων, γλιμητήριμα άλόγων και θόρυβο όπλων. Αίφνης λάμψη έφώτισε τό μέρος όπου βρισκόταν οι δυό νέοι και δάδες που έπροβαν διαδοχικά φώτισαν τό σκότος της νύχτας.

— Ο δούκας! ο δούκας! εκραύγασαν μυριάδες φωνές. Ζήτω ο δούκας!

Η άγνωστη σηκώθηκε μ' ένα πήδημα, όχρή, ρίχνοντας γύρω της βλέμματα γεμάτα τρόμο.

— Ένδυστυχία! δυστυχία! Τζερόνιμο φύγε! ειπε γρήγορα στον ζωγράφο. Θυμήσου τις ύποσχέσεις σου θά θυμώμαι και γώ τις δικές μου» σε λίγο θά λάβης ειδήσεις μου. Και χωρίς να περιμένη άπάντηση όρμησε προς την πλησιέστερη δεντροστοιχία και

(*) Μικρή πόλις της Τοσκάνας.

